

rigtigt, at vor ældre Lovgivning har kjendt Forskjellen mellem stort og smaat Tyveri; men det er ikke saaledes at forstaae, at smaat er undtaget, tværtimod, hvad der kaldes smaat i Christian den Femtes Lov, er belagt endog med en meget høi Straf, nemlig Ragsstrzyning for 1ste Gang begaaet Tyveri. Dette kan man altsaa ikke paaberaabe sig. (Nyholm: Grændsen laa i Penge.) Ja, men det var ikke saaledes at forstaae, at hvad der laa under Grændsen, ikke blev betragtet som Tyveri, det blev som sagt endog belagt med Straf af Ragsstrzyning. Ganske vist er der sat en bestemt Grændse, der betegner det større Tyveri, som bliver belagt med en kvalificeret Straf; men dette kan alligevel ikke paaberaabes, som det ærede Medlem gjorde. Men i alt Fald ere vi nu engang komne bort derfra, og jeg troer ikke, at vi bør vende tilbage dertil. Heller ikke det ærede Medlems Paaberaabelse af den svenske og engelske Lovgivning kan jeg gaae ind paa. Det kan være, at hvor det historisk har udviklet sig saaledes, kan man finde sig deri, men her, hvor vi engang ere komne bort derfra, forekommer det mig ikke, at vi skulle vende tilbage dertil. Jeg maa derfor ogsaa fravaade Forslaget Nr. 107. — Jeg skal dernæst blot tillade mig nogle Bemærkninger med Hensyn til de Forslag, der ere stillede under Nr. 77 og 78 til § 159 samt under Nr. 81 til § 178, hvilke Paragrapher indeholde Bestemmelserne med Hensyn til Egtetabsbrud og Straffene for de Personer, der leve sammen i utugtlig Forbindelse. Det forekommer mig, at disse Forslag allesammen gaae ud fra en Opfattelse af Egtetabet, som baade er i Strid med den sædelige Natur og med hele den Opfattelse, som hidtil er gaaet igjennem vor Lovgivning angaaende Egtetabet; det er en Tendents henimod at betragte Egtetabet som Contract og ubelukkende under Contractens Synspunkt, en Opfattelse, som især traadte skarpt frem i den Motivering, der blev givet, ikke af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm), men af det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Varberg), saavel som i det Forslag, det sidstnævnte ærede Medlem har stillet under Nr. 78 c., at § 159 heelt skal udgaae, med andre Ord, at det her omhandlede For-

hold skal være straffrit. Det ærede Medlem motiverede dette Forslag derved, at det var høist uheldigt, at der skulde finde Straf Sted; thi Bruddet paa den gjensidige Pligt fandt sin naturlige Løsning ved Eftersmisse, ved Ophevelse af Forholdet. Det er i Strid med Egtetabets Væsen og Lovgivningens Opfattelse deraf; det er en Misfjendelse af, at Egtetabet ikke blot medfører gjensidige Pligter, men tillige Pligter, som Egtetabellerne ikke kunne fritage hinanden for, og at dette navnlig er Tilfældet med Trostabspligten, og det forekommer mig, at man skal være yderst varsom med, under Hensyn til den Sædelighedstilstand, hvori Landet befinder sig, at træffe Bestemmelser, som i saa væsentlig Grad løsne Statens Indseende med Sædelighedsforbrydelser. Det er nemlig en bekjendt Sag, at Danmark med Hensyn til Sædelighedsovertrædelser staaer paa et meget lavt Standpunkt, at Forholdet mellem ægte og uægte Børn her i Landet stiller sig yderst ugunstigt, saa at Danmark er blandt de Lande, hvor Procentantallet af uægte Børn er særdeles høit; det staaer i den Henseende i Rækken af de europæiske Stater som den 5te eller 6te. Der er derfor vistnok ingen Opfordring til fra Statens Side at give los for Dieblirket i disse Forhold. Ligesom jeg derfor aldeles ikke kan stemme for det ærede Medlem for Frederiksborg 4de Valgkreds's (Varberg) Forslag under Nr. 78 c., saaledes kan jeg heller ikke stemme for Forslaget af det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgkreds (Nyholm) under Nr. 77, at offentlig Paatale kun skal finde Sted, naar den fornærmede Egtetælle forlanger det. Det er ganske vist, at det fjerner sig ikke saa meget fra Udkastets Bestemmelser; men for det Første er det nu ogsaa min Mening, at Udkastet er gaaet noget for vidt ved at bestemme, at Tiltale eller Straf bortfalder, naar den fornærmede Egtetælle inden Sags Anlæg, eller inden Dom i Sagen er falden, andrager derom. Det forekommer mig, at det vilde have været rigtigere og heldigere, om der var noget Lignende som i vor nuværende Lovgivning, at det var betinget af, at det ikke maatte antages, at vedkommende Egtetæller ere enige om at betragte Egtetabets Hellighed med Eigebydighed. Jeg kan imidlertid godt indsee, hvad der har